

Δεδομένη η κυβερνητική κατεύθυνση σε αντιλαϊκή συμφωνία

Από «πρόοδο» σε «αδιέξοδο» και από «ρήξη» σε «φιλικό κλίμα» και αγκαλιές με το Γιουνκέρ, δημιουργείται ίσως η αίσθηση ότι η ελληνική «διαπραγμάτευση» θα έχει μια άγνωστη κατάληξη γέννημα μιας βουβής. «στασιμότητας».

Δεν είναι καθόλου έτσι. Δεν υπάρχει νεκρός και αδρανής πολιτικός χρόνος. Κατά τα λεγόμενα του πρωθυπουργού η Ελλάδα με κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ έχει ήδη καταβάλλει 8 δις σε δανειακές δόσεις, 40 φορές πάνω από το πακέτο για την «ανθρωπιστική κρίση», στέλνοντας παράλληλα στα τάρταρα τις βασικές προεκλογικές εξαγγελίες λαϊκής ανακούφισης.

Δημιουργούνται έτσι διαρκώς νέοι συσχετισμοί μέρα τη μέρα: Οι «εταίροι» της κυβέρνησης όλο και την τραβούν στη σπηλιά του σκότους τους, έως εκείνη τη στιγμή που θα είναι γυμνή, ξυπόλητη και φυσικά απολύτως ...στεγνή από χρήματα. Την ίδια στιγμή, η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, πλησιάζει στο χείλος του γκρεμού, για να τον δείξει στην εσω-κομματική και ευρύτερη λαϊκή κριτική, λέγοντας: «Βλέπεις με τα μάτια σου το έρεβος του τρομακτικού κενού; Προτείνεις μήπως να πηδήξουμε μέσα;». Τα συμπεράσματα προκύπτουν: «Ματαιότητα και φοβερός κίνδυνος. Ας υπογράψουμε να τελειώνουμε. Άλλωστε η κυβέρνηση έκανε ότι μπορούσε».

Είναι ανοιχτά όσα συζητούνται στις διαπραγματεύσεις; Κάθε άλλο. Η συζήτηση, με όλες τις διαφωνίες, κινείται πάνω από μία ορισμένη αφετηρία: «Ότι έγινε έγινε. Τα εγκλήματα της κλοπής του εργατικού λαϊκού εισοδήματος και των δικαιωμάτων, παραγράφονται. Τώρα συζητάμε για την έκταση της νέας και επιπλέον λιτότητας». Η συζήτηση για το **ύψος του πλεονάσματος**, συμπυκνώνει ακριβώς αυτό.

Το παράδειγμα του ΦΠΑ είναι χαρακτηριστικό. Ζαλίστηκε ο κόσμος με τις εναλλακτικές και τους συνδυασμούς των συντελεστών. Υπάρχει όμως η βασική συμφωνία: **Τα έσοδα από το ΦΠΑ θα αυξηθούν**. Δηλαδή μέσω ενός οριζόντιου, επομένως απόλυτα ταξικού αντιλαϊκού φόρου, που συνεισφέρει το 50% (περίπου 24-25 δις) των συνολικών εσόδων και είναι τέσσερις φορές πάνω ως ποσό από τη φορολογία προσώπων και φυσικά οκτώ φορές πάνω από τη φορολογία επιχειρήσεων. Υπάρχει άραγε μεγαλύτερη δήλωση μακροχρόνιας και αέναης φορο-αποφυγής και μόνιμης ...παροχολογίας προς το μεγάλο κεφάλαιο και όσους μπορούν να ξοδέψουν σε ένα σαββατοκύριακο στην Αράχοβα ή στις Άλπεις το ετήσιο εισόδημα ενός εργαζόμενου στα ΕΛΠΕ;

Με μία έννοια, με τη λογική και την ψυχή του προγράμματος του ΣΥΡΙΖΑ, δε θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά. Δε μπορεί να είναι γεμάτες και οι δύο τσέπες. Αν οι τοκογλύφοι του ευρωπαϊκού κεφαλαίου καθώς και οι άρχοντες του χρήματος στην Ελλάδα, δεν πληρώσουν μία, πως αλλιώς θα βγει ο λογαριασμός;

Από την άποψη αυτή, ο εγκλωβισμός των αριστερών τάσεων του κυβερνητικού κόμματος στο σύνθημα **«ούτε βήμα πίσω από το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ»**, όσο και αν ακούγεται ως μια χρήσιμη άμυνα για την υπεράσπιση κάποιων αναγκαίων μέτρων και προεκλογικών υποσχέσεων προς τα λαϊκά στρώματα,

είναι από πολιτική άποψη λαθεμένος.

Η εφαρμογή εκείνων των θετικών, έστω και επιμέρους πλευρών αυτού του προγράμματος, προϋποθέτει την ανατροπή του πυρήνα του προγράμματος, καθώς και της πολιτικής στρατηγικής ΣΥΡΙΖΑ, που αναζητεί λαϊκή ανακούφιση και προκοπή μέσα στο λάκκο των λεόντων της ευρωζώνης και του NATO και την ελληνική αστική τάξη ακλόνητη στη δεσποτική της κυριαρχία.

Το «αδιέξοδο» για το οποίο γίνεται λόγος, δεν είναι αποτέλεσμα μιας σκληρής αλλά άνισης «διαπραγμάτευσης», αλλά καθορίζεται από τρεις πολύ συγκεκριμένους παράγοντες.

Πρώτον, ένα **ανέφικτο πολιτικό πρόγραμμα φιλο-λαϊκής διαχείρισης** εντός του συστημικού πλαισίου. Η “διαπραγμάτευση” αποτυγχάνει πριν απ’ όλα διότι διεκδικούνται λάθος πράγματα, σε εχθρικό πεδίο και με τραγικό τρόπο. Έξω από αυτή την αντικειμενική πολιτική εκτίμηση, το μόνο που μένει είναι οι ηθικίστικες καταγγελίες του τύπου “τα πούλησαν και αυτοί!” ή η απολίτικη φιλολογία για τα “τραγικά λάθη τακτικής της ηγεσίας”, που αποτελούν κοντόθωρες και ανεπαρκείς εξηγήσεις

Δεύτερον, με μέσα και εργαλεία εφαρμογής μια **κυβέρνηση συνέχειας ενός κράτους υπηρέτη της ολιγαρχίας**, αλλά και την ίδια την αντιδραστική ΕΕ με τις δήθεν **κοινές ευρωπαϊκές λύσεις** και πολιτικές.

Τρίτον, η αντικατάσταση της ζωογόνου και πρωταγωνιστικής παρουσίας του λαϊκού παράγοντα με την αποθέωση της **μυστικής διπλωματίας** στους διαδρόμους των παλατιών των επιτελείων.

Όταν ένα πλοίο διακηρύσσει πως έχει προορισμό τα παράλια της Αττικής, αλλά έχει σαλπάρει προς την Κρήτη, μόνο να απομακρύνεται μπορεί από αυτά. Και το να φωνάζουν όλοι εν χορώ, όντας πάνω σε αυτό, μακριά από το τιμόνι και με δεδομένη την κατεύθυνση της πορείας του, «στηρίζουμε τον καπετάνιο, αλλά θέλουμε να φτάσουμε στον Πειραιά», δεν ωφελεί ιδιαίτερα.

Η **επιστροφή στη δυνατότητα μιας λαϊκής διεξόδου**, είναι υπόθεση μιας σκληρής αναμέτρησης που υπερβαίνει αυταπάτες και **τακτικισμούς εντός του καταστρώματος**.

Είναι αναγκαία η **συγκρότηση ενός ευρύτατου κοινωνικού και πολιτικού μετώπου ανατροπής** αυτής της αντιλαϊκής και αντεργατικής πορείας που οδηγεί σε ένα νέο βαρύ αντεργατικό μνημόνιο και ανείπωτες λαϊκές θυσίες.

Τέσσερα κομβικά ζητήματα πρέπει να συζητηθούν.

1. **Με ποιο πρόγραμμα;**

Απαιτείται ένα **άλλο πολιτικό πρόγραμμα** βασικών άμεσων εργατικών και λαϊκών διεκδικήσεων (αύξηση βασικού μισθού και των μισθών γενικά τώρα, πλήρης κάλυψη όλων των ανέργων, εθνικοποιήσεις επιχειρήσεων και δημόσιες επενδύσεις και άλλα μέτρα για αύξηση απασχόλησης κ.α.) αλλά και πολιτικών διεκδικήσεων-κόμβων όπως η παύση πληρωμών, η διαγραφή χρέους και η έξοδος από ευρωζώνη και ΕΕ.

2. **Σε πιο πεδίο η εφαρμογή αυτού του προγράμματος;**

«Και ποιος θα εφαρμόσει αυτό το πρόγραμμα;». Πρόκειται για την πρώτη αυθόρμητη ερώτηση. Δεν την παρακάμπτουμε, αλλά θεωρούμε ότι προηγείται το ερώτημα: «**Που και πως** θα κριθεί η επιβολή και εφαρμογή αυτού του προγράμματος;»

Πρόκειται για ένα πρόγραμμα ανατροπής και όχι συνέχειας. Συνεπώς η εφαρμογή του δεν είναι ζήτημα μιας κυβέρνησης «συνέχειας του κράτους και του ευρωμονόδρομου με άλλο μίγμα», παρά το γεγονός ότι διεκδικούμε εδώ και τώρα κατακτήσεις από την τωρινή κυβέρνηση, αλλά μιας ανατροπής αυτού του

πλαίσιου με λαϊκό και πανεργατικό ξεσηκωμό.

Η απάντηση στο ερώτημα ποιος και πως θα «κυβερνήσει», είναι αλληλένδετη με το **ποιος και πως θα ανατρέψει** στη βάση ενός άλλου προγράμματος με βάση τις εργατικές και λαϊκές ανάγκες και ενάντια στη λογική των ευρωαφεντικών και του καπιταλιστικού κέρδους. Αν παρακαμφθεί αυτό το ερώτημα, δεν υπάρχει απάντηση, παρά μόνο αυταπάτη και δημαγωγία που πληρώνονται οδυνηρά.

Το δεύτερο ζητούμενο επομένως είναι ακριβώς ο προσανατολισμός στο **να μεταφερθεί το κέντρο βάρους των εξελίξεων στον λαϊκό παράγοντα**, σε ένα ευρύ πεδίο ταξικών κοινωνικών αγώνων και μετώπου, με κέντρο ένα αναγεννημένο και μαχητικό εργατικό κίνημα, με πρώτη έγνοια τη συσπείρωση της νέας εργατικής βάρδιας και της κάλυψης των ανέργων. Να γεμίσουν οι δρόμοι ξανά, να αδειάσουν οι υπηρεσίες και τα εργοστάσια σε νέες απεργίες, να φλογιστούν οι καρδιές...

3. **Μπορούμε; Και σε ποια προοπτική;**

«Πιστοποιητικά καλής εκτέλεσης και εγγυημένου αποτελέσματος» δόθηκαν πολλά από τους εκπροσώπους της αστικής πολιτικής, άκυρα, ψευδή και ακάλυπτα.

Μια αριστερή αντικαπιταλιστική διέξοδος, μιλάει μόνο **τη γλώσσα της αλήθειας**, βάζοντας επί τάπητος, αντί της «διαπραγμάτευσης» και της μυστικής διπλωματίας, την ανοιχτή συζήτηση για τις **δυνατότητες και τις προϋποθέσεις ενός άλλου δρόμου για την ελληνική κοινωνία**. Χωρίς μνημόνια, χρέος, ευρώ και ΕΕ, με πρωταγωνιστικό το ρόλο της εργατικής τάξης και κλονισμό και ανατροπή της εξουσίας του κεφαλαίου. Για την αντικαπιταλιστική ανατροπή και την κομμουνιστική διεθνιστική απάντηση σε σύνδεση με τους αγώνες των εργατικών τάξεων και των λαών της περιοχής. Η δυναμική της ρήξης και της νίκης σε μια χώρα μπορεί να αποδειχτεί θετικά απρόβλεπτη.

Η όσο γίνεται τεκμηριωμένη **πρόταξη ενός άλλου δρόμου** και προγράμματος, είναι προϋπόθεση για τη συσπείρωση και την αναγκαία «ταύτιση» ειδικά με τα ζωτικά συμφέροντα των εργατικών στρωμάτων που ζητούν - και δικαίως- συγκεκριμένες απαντήσεις για το αύριο.

4. **Ποιες πολιτικές δυνάμεις;**

Υπάρχουν οι δυνάμεις για αυτή την πορεία;

Ένα ευρύτατο κοινωνικό και πολιτικό δυναμικό, είναι υπαρκτό. Ενοποιημένο σε άλλη βάση, θα μπορούσε να ορίσει τις εξελίξεις.

Πέρα από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και την ευρύτερη αντικαπιταλιστική αριστερά, το ΚΚΕ και τον αριστερό κόσμο που διαφοροποιείται από το ΣΥΡΙΖΑ, υπάρχουν χιλιάδες αγωνιστές των εργατικών, κοινωνικών, δημοκρατικών, αντιφασιστικών και αντιιμπεριαλιστικών αγώνων, που θα μπορούσαν να απαιτήσουν και να επιβάλλουν αλλαγή σελίδας.

Ακόμη και αν δεν υπάρχει αυτή τη στιγμή η δυνατότητα ενός κοινού πολιτικού προγράμματος, η αγωνιστική και πολιτική σύμπλευση στον κοινό αγώνα, με τα κοινά όπλα, αλλά και με τον καθένα να χρησιμοποιεί τα όπλα του **προς τους απέναντι**, θα άλλαζε ταχύτατα την ψυχολογία στο λαϊκό κόσμο και τους συσχετισμούς.

Ατμομηχανή αυτού του στόχου, μπορεί και πρέπει να αποτελέσει η στερέρωση, **εμβάθυνση και διεύρυνση σε ανώτερο και μαζικότερο επίπεδο, της ανατρεπτικής πολιτικής συνεργασίας της αντικαπιταλιστικής αριστεράς** που σηματοδότησε η συνάντηση ΑΝΤΑΡΣΥΑ και ΜΑΡΣ, στη βάση ενός αναγκαίου προγράμματος και προσανατολισμού κοινωνικών και πολιτικών αγώνων ανατροπής.

**Συνοτουμεμένη μορφή του άρθρου δημοσιεύτηκε στο ΠΡΙΝ 24/5/15*